

unge, og som meget snarere fører dem ind paa saadanne slibrige Veje som dem, der her har været talt om.

Endnu vil jeg føje en lille Bemærkning til det, som den ærede Ordfører fremsatte angaaende det, der er kommet ud af, at vi i over 100 Aar har haft Undervisningspligt. Han sagde, at det havde været et stort Gode. Ja, det er sikkert, at det er et stort Gode, at der overhovedet gives Undervisning for danske Børn. Men det er for Resten ikke saa let at sige, om vi ikke var kommet længere frem ved i Stedet for at indføre Undervisningspligt i denne Form at ordne det saaledes, at Forældre havde faaet Ret til at bestemme, hvor de vilde sætte deres Børn i Skole, saaledes at det ikke tillige var et økonomisk Spørgsmaal, men at man havde paakaldt deres Interesse og givet dem Adgang i økonomisk Henseende til at virkeliggøre denne Interesse. Jeg nævner ikke dette, fordi jeg ønsker, at der skal opstaa en stor Diskussion om denne Sag, men fordi jeg mener, at det er et Spørgsmaal, der kan staa nogenlunde aabent. I hvert Fald er jeg sikker paa, at det vilde være det heldigste, om den Skole, her er Tale om, kan komme frem ad Frivillighedens Vej, og der er jo Vækst i den. Nu siger den ærede Ordfører, at der ingen Grund er til ikke at lægge Tvang paa Forældrene, for det, de skal tvinges til, er noget godt. Ja, det kommer an paa, om den Skole, Børnene sendes til, byder dem noget, og dersom denne Sag skal gennemføres over det hele Land paa een Gang, er jeg bange for, vi savner Evne til at gøre denne Skole saa god og tiltrækkende, at den kunde begrunde en saadan Tvang.

Ordføreren for Forslagsstillerne (*K. M. Klausen*): Det ærede Medlem fra Kolding (Laursen) spurgte mig, hvad der er gjort her i København i denne Sags Sags Tjeneste. Jeg skal oplyse, at København er den Kommune, der har ofret mest paa sin Ungdomsskole. Københavns Kommune bevilger i dette Øjeblik omtrent 100,000 Kr. aarlig til fortsat Undervisning for Ungdommen gennem Fortsættelsesskoler. Kommunerne udenfor København ofrer maaske af deres Kasser, naar vi lægger Tallene fra hele Landet sammen, 20,000 Kr. aarlig. Sammenlign nu disse to Ting: Københavns Kommune ofrer uden at faa noget som helst Tilskud fra Staten, som de andre Kommuner faar, 100,000 Kr. af sine Midler, de andre Kommuner ofrer tilsammen vel omtrent 20,000 Kr. i

denne Sags Tjeneste. Dette vidner om, at der har været en stor Offervillighed her i København overfor denne Sag.

Det ærede Medlem (Laursen) var ikke sikker paa, at Undervisningspligten havde hjulpet vort Folk frem; det havde muligvis været bedre, at vi havde været fri for Undervisningspligt. Jo, det er min Overbevisning, at der uden den vilde have været en sørgelig Vankundighed i det danske Folk, at vi vilde have faaet mange, mange Mennesker — saaledes som de har det i Lande, hvor der ikke er Undervisningspligt —, der hverken kunde læse eller skrive. Det, der i Skoleloven af 1814 bragte Folkeoplysningen frem herhjemme, var netop den Undervisningspligt, der blev indført.

Til Slutning vil jeg gøre det ærede Medlem (Laursen) en Kompliment, fordi han nu har optaget Ordet „Ungdomsskole“. Jeg har med Glæde hørt, hvorledes han flere Gange har brugt dette Ord, og han har jo ellers kæmpet saa haardt imod det, naar vi har behandlet Spørgsmaalet om Bevillingerne paa Finansloven. Det maatte ikke hedde „Ungdomsskolen“, det skulde hedde „den kommunale Efterskole“. Nu har altsaa det ærede Medlem lært, at efter almindelig dansk Sprogbrug i denne Sag er det og skal det kaldes „Ungdomsskolen“.

Formanden: Folketingsmanden for Vejle Amts 2den Valgekreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Laursen: Det er en urigtig Sammenstilling, den ærede Ordfører for Forslagsstillerne anstiller, naar han sammenligner, hvad Undervisningspligten har gavnet her i Landet, med Forholdene i saadanne Lande, hvor der ikke har været Undervisningspligt. Det, jeg sagde, var, at det er et Spørgsmaal, om man ikke var kommet lige saa langt frem, hvis man havde paakaldt Forældrenes Interesse for Undervisningen og givet dem Adgang til at benytte Skolerne for deres Børn paa en saadan Maade, at de ikke havde været hemmede af økonomiske Hensyn, men frit kunde have valgt, hvilke Skoler de vilde. Det er noget ganske andet end en Sammenligning med Lande, hvor man hverken har det ene eller det andet. Jeg nævnede før, at det er ikke værd, vi kommer ind paa en teoretisk Diskussion om denne Sag, for det er i Øjeblikket ikke til at vide, hvorledes det vilde have stillet sig; men jeg skal blot sige, at det i og for sig ikke er nogen